

Per europeisme

Ja fa temps que Europa, de manera insistent, ens assenyala l'únic camí possible per ser-hi reconeguts amb veu pròpia: tenir un estat propi. La darrera vegada ha estat aquesta setmana, quan el Parlament d'Estrasburg ha aprovat una normativa que permet al govern espanyol forçar l'etiquetatge en espanyol dels productes que ho fan només en català pel fet que no és llengua oficial a Europa. Hi ha qui ho ha volgut veure com un greuge de l'Eurocambra contra el català, però no: és de sentit comú que Europa té altra feina que posar el dit a l'ull d'una llengua mil·lenària i viva com la nostra, la tretzena més parlada als 27 estats de la Unió Europea. Els diputats catalans de Catalunya, inclosos alguns del PSC i el PP —oh, miracle!—, han corregut a presentar-hi una esmena per evitar-ho, però han fet salat: el gener del 2008, quan s'havia començat a discutir, ningú no hi va parar esment (o sí, i no va dir res). Tres anys i mig després —a Europa, algun dia, hauran d'acabar fent una llei omnibus per accelerar els processos legislatius—, només Ramon Tremosa hi ha votat en contra, Junqueras s'ha abstingut i la resta —Badia, Romeva, Fisas i Obiols— hi han votat a favor perquè es veu que les virtuts generals de la nova norma han pesat més que aquesta “minúcia” de posar en risc l'etiquetatge només en català. Per si a algú li ha passat per alt, val la pena conèixer la reacció sarcàstica d'Aleix Vidal-Quadras, que ha assenyalat “el ridícul” que ha fet la “tropa tribal” que ha volgut presentar l'esmena inútilment, a la qual també ha escarnit com a “comando identitari català a Brussel·les”.

Com he dit, estic absolutament segur que Europa no té res contra el català. Però la Unió Europea ho té tot a favor dels estats que en formen part. És per això que quan pensa en els drets d'un ciutadà no pot ni vol

SALVADOR CARDÚS

SOCIÒLEG

deslligar-ho de les prerrogatives sobiranes de l'estat al qual pertany. I si Espanya no vol fer del català llengua oficial a Europa, per coherència amb el fet que no sigui oficial a tot Espanya, la Unió Europea li ho respecta escrupolosament. Té raó Vidal-Quadras: la Unió Europea és un club de “tropes estatals” —no pas tribals— disposades a actuar com a “comandos identitaris nacionals a Brussel·les”. I si per Espanya la nació només és una i la llengua de coneixement obligat també, doncs el comando vigila atentament per tal que no en siguin dues o més.

Fa un temps, un alt càrrec europeu em feia veure una evidència: la Unió Europea només se salvarà si serveix als interessos dels estats que en formen part, no pas si els debilita. La Unió Europea, doncs, no es proposa crear un suprapoder que dilueixi progressivament la sobirania dels estats. Tot el contrari, els estats cedeixen sobirania —no la regalen— a Europa per conservar, acomodar i, tant com es pugui, reforçar el seu poder estatal en un marc global més competitiu. Per ai-

Estic absolutament segur que Europa no té res en contra del català. Però la Unió Europea ho té tot a favor dels estats que en formen part

xò, idees com la de l'Europa dels Pobles són pura poesia romàntica al costat de l'aspra prosa legislativa de l'Eurocambra. I les dreceres inventades per saltar-se els estats han acabat en res. Qui recorda a hores d'ara aquella Assemblea de les Regions Europees que havia presidit Jordi Pujol a principis dels anys 90?

Tornem, doncs, al fons de la qüestió. La Unió Europea sempre ha gaudit d'una magnífica mala salut de ferro i, es digui el que es vulgui, té el futur absolutament garantit perquè és una pòlissa d'assegurances per als estats que en formen part. Però, això sí, a la Unió Europea, qui no és estat, és “tribu”. De manera que tant és que el català tingui molts parlants, que sigui una llengua de cultura o que tingui un paper decisiu en la garantia de la convivència. Tot això ja ho saben. Ara bé: el maltès, amb poc més de 300.000 parlants, és llengua oficial a Europa, i Vidal-Quadras mai dirà dels maltesos que són una tribu, perquè tenen estat. És per això que perdem el temps reclamant un reconeixement que Europa no ens pot donar encara que vulgui. El combat pel català a Europa només tindria valor com a pedra d'escàndol per als espanyols si Espanya s'averگونyís del tracte que ens dona. Però Espanya vol ser allò que és, i fa els impossibles per fer desaparèixer el català del País Valencià, de les Illes Balears i, més discretament però sense afluixar, de Catalunya.

Així doncs, tots aquells que ens sentim hereus de la llarga tradició europeista de Catalunya, tots aquells que seguim creient en la contribució decisiva de la Unió Europea en la pau del món i en el benestar i el progrés dels seus ciutadans, tots els que pensem que no hi ha salvació fora d'Europa, sabem quin és el camí que ella mateixa ens marca per al reconeixement mutu: només serem veritablement europeus el dia que ens haiguem guanyat la independència.